

качи на високия покривъ и погледа надолу, страхъ притисна сърдцето му. Господи, колко малки сж тамъ долу хората! Като мравки! А колко голѣма е мжката имъ!...

Очитъ му се устремиха нататъкъ въ далечината — тамъ е тя, мжченицата! Зове и чака... Да е птичка, да литне и отрие сълзитъ й...

Тоя день Добри работи за пръвъ пжтъ съ усърдие и радостъ.

Когато вечерята си отиваше, въ ржцетъ си имаше две лъскави монети. Много дни той се изкачва по хорскитъ кжщи. Ето го и сега. Пакъ е тамъ, вѣренъ на поста си, като стражъ, съ малки, но смѣли ржце.

Веднажъ, гледайки сивитъ планински върхове, въ душата му изплува отново споменътъ за майка му, сълзи замъглиха погледа му, но той ги преглътна, метна отново вжже-то и слабото му гласче се изви като птичка и запѣ тжжната пѣсенъ за изоставената родина. Долу хората чуваха пѣсенъта, вдигаха глави и

отминаваха. Нѣкои се спираха и гледаха малкия смѣлъ работникъ.

Когато свърши работата си, той слѣзе внимателно, получи паритъ си и излѣзе. Току предъ самата врата на търговеца, комуто работи, той видѣ баща си подпрѣнъ на стената, брадясалъ, но съ ясни трезви очи, отъ които капѣха сълзи. Той протегна ржце, прегърна Добри и промълви:

Синко, Добри!... Ти работишъ и пѣшъ, дете, а азъ... азъ пиехъ хлѣба и сълзитъ ти!... Сега нѣма вече!. Дай да цѣлуна тия малки, черни ржце!...

Добри гледаше баща си съ свѣтнали очи. На душата му бѣше леко, леко и радостно, като че ли бѣше се пригушилъ до топлата пазва на майка си.

Да вървимъ, татко! — рече той. — Двама ще носимъ вече вжже-то и отъ високитъ кжщи на хората ще пращаме поздравъ на мама и на Македония...

Цонка Сл. Николова

ДЖБЪ И ЧЕРВЕЙ

Израстналъ джбъ, срѣдъ бури и гръмъ, саминъ въ полето.

Свилъ гнѣздо червей въ дънера му.

Джбътъ казалъ:

— Радостно ми е, че отъ сега ще има съ кого да си приказвамъ.

Червеятъ взелъ думитъ на джба за подигравка и се закачилъ да му отмъсти.

— Ти ли ще сторишъ това, влѣчуго! — рекла теменужката.

— Ти съ великанъ ще се мѣришъ!

Червеятъ дума не казалъ. За-ловилъ се за работа съ челядъта си. Минали години. Дънерътъ на джба червясалъ. И единъ день вѣтърътъ го повалилъ.

— Видѣ ли силата ми, гиздавице? — рекълъ червеятъ на теменужката.

— Червоеядство, а не сила! — отговорила му тя.

Цвѣтанъ Михайловъ